

van dezen priester in 1704 ook te Delfshaven wel indruk gemaakt hebben ¹⁾).

Van troebelen te Delfshaven onder Van Rhemmen's pastoraat heb ik niets ontdekt. Vermoedelijk zijn de ontevreden in vrede van hem gegaan. Zonder twijfel heeft Laurens van Rhemmen met alle seculieren uit den omtrek in 1723 het gezag van den gekozen aartsbisschop Steenoven erkend en dus met Rome gebroken. Dit moet – het doopboek wijst het uit – een nieuwe daling van het getal van zijn volgelingen veroorzaakt hebben.

Den 18den Mei 1729 overleed Laurens van Rhemmen, 72 of 73 jaar oud, te Delfshaven. Dit was een kritiek oogenblik in de geschiedenis der statie. Was het bestuur van de Hollandsche Zending, door den pauseliken nuntius te Brussel vertegenwoordigd, er in geslaagd tijdig een opvolger te benoemen, dan lijdt het geen twijfel, of de statie in de Lange Dijkstraat was voor Rome behouden gebleven, want de benoemde zou de sympathie van de groote meerderheid gehad hebben. Bovendien hadden de plakaten hem in zulk een geval gehandhaafd. Dit is niet gebeurd. De Utrechtsche aartsbisschop Barchman Wuytiers betrachtte bekwamen spoed met de benoeming en reeds den 21sten Mei werd door hem aangesteld tot pastoor te Delfshaven: Petrus Franciscus van Biesbrouck.

De benoemde was een man met een eenigszins bewogen verleden, een verleden, dat hem in het oog van Barchman Wuytiers tot eer strekte. Hij teekende namelijk in het doopen trouwboek van zijn statie boven de door hem in te schrijven doopsels aan: *Prosecutio nominum baptizatorum sub Rdo. dno. Petro Francisco van Biesbrouck ante hac pastore in Wevelghem in Flandria propter persecutionem ad has partes profugo cui cura huius communitatis portus delphensis a reverendissimo ac illustrissimo domino Cornelio Joanne Barchman Wuytiers archiepiscopo ultrajectino hac vigesima prima maij 1729 commendata est et vigesima nona huius ab eodem instituto.*

1) Zie W. P. C. Knuttel, De toestand der Ned. Katholieken ten tijde der Republiek. 's-Gravenhage 1892, deel II blz. 48.